

RESOLUTIE NR. 298/23/CONS

VERORDENING VAN ARTIKEL 41, LID 9, VAN WETSBESLUIT NR. 208 VAN 8 NOVEMBER 2021 BETREFFENDE PROGRAMMA'S, DOOR GEBRUIKERS GEGENEREERDE VIDEO'S OF AUDIOVISUELE COMMERCIELE COMMUNICATIE BESTEMD VOOR HET ITALIAANSE PUBLIEK EN DIE WORDEN OVERGEBRACHT DOOR EEN VIDEOPLATFORM WAARVAN DE LEVERANCIER IN EEN ANDERE LIDSTAAT IS GEVESTIGD

DE INSTANTIE

BIJ de Raadszitting van 22 november 2023;

Gezien wet nr. 481 van 14 november 1995 inzake *"Regels betreffende de mededinging en de regulering van openbare nutsvoorzieningen. Oprichting van regelgevende instanties voor openbare nutsvoorzieningen"*;

Gezien wet nr. 249 van 31 juli 1997 inzake *"de oprichting van de regelgevende instantie voor communicatie en tot vaststelling van regels betreffende de telecommunicatie- en radiotelevisiesystemen"*;

Gezien Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt (hierna ook *Richtlijn inzake elektronische handel* of EG-richtlijn);

Gezien wetsbesluit nr. 70 van 9 april 2003 inzake de *"Uitvoering van Richtlijn 2000/31/EG betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt"*, en met name artikel 5, lid 2, lid 3 en lid 4;

Gezien Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 betreffende de *"Wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke, bestuursrechtelijke en administratieve bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (Richtlijn audiovisuele mediadiensten), in het licht van een veranderende marktsituatie"* (hierna ook AVMS-richtlijn);

Gezien met name overweging 10 van Richtlijn (EU) 2018/1808, volgens welke *"Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: "Hof") de vrijheid van dienstverrichting die door het Verdrag wordt gewaarborgd, kan worden beperkt om dwingende redenen van algemeen belang, zoals het verkrijgen van een hoog niveau van consumentenbescherming, mits dergelijke*

bepcrkingen gerechtvaardigd, evenredig en noodzakelijk zijn. *Daarom moet een lidstaat bepaalde maatregelen kunnen nemen om de naleving van zijn consumentenbeschermingsregels te waarborgen die niet vallen onder de door Richtlijn 2010/13/EU gecoördineerde gebieden. Maatregelen die een lidstaat neemt om zijn nationale consumentenbeschermingsregeling te handhaven, onder meer met betrekking tot gokreclame, dienen gerechtvaardigd te zijn, evenredig te zijn aan het nagestreefde doel en noodzakelijk zijn overeenkomstig de rechtspraak van het Hof. In ieder geval mag een ontvangende lidstaat geen maatregelen nemen die de doorgifte op zijn grondgebied van televisie-uitzendingen uit een andere lidstaat onmogelijk maken.*

Gezien Verordening (EU) 2022/2065 van het Europees Parlement en de Raad van 19 oktober 2022 betreffende een uniforme markt voor digitale diensten en tot wijziging van Richtlijn 2000/31/EG (digitaalendienstenverordening, hierna ook DSA), en met name artikelen 4, 5, 6, 8, 9, 10 en 85 daarvan;

Gezien de bilaterale samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Commissie en de regelgevende autoriteit voor communicatie voor de toepassing van de wet inzake digitale diensten, ondertekend op 30 oktober 2023;

Gezien wetsbesluit nr. 123 van 15 september 2023 “*Dringende maatregelen ter bestrijding van jeugdproblemen, onderwijsarmoede en jeugdcriminaliteit, alsmede voor de veiligheid van minderjarigen in de digitale wereld omgezet, met wijzigingen, bij wet nr. 159 van 15 november 2023, en met name artikel 15 “Aanwijzing van de coördinator voor digitale diensten ter uitvoering van Verordening (EU) 2022/2065 inzake digitale diensten”*;

In het bijzonder opmerkend dat ingevolge artikel 15, lid 1, van bovengenoemde wettelijke bepaling “*Om de doeltreffendheid van de rechten en de doeltreffendheid van de verplichtingen uit hoofde van Verordening (EU) 2022/2065 van het Europees Parlement en de Raad van 19 oktober 2022 met betrekking tot een eengemaakte markt voor digitale diensten te waarborgen, alsmede het daarmee verband houdende toezicht op en de verwezenlijking van de beoogde doelstellingen, onder meer met betrekking tot de bescherming van minderjarigen tegen online beschikbare pornografische inhoud, alsmede andere illegale of anderszins verboden inhoud die wordt overgebracht door onlineplatforms of andere exploitanten van tussenhandelsdiensten, en om bij te dragen tot de definitie van een veilige digitale omgeving, wordt de regelgevende instantie voor communicatie aangewezen als coördinator voor digitale diensten in de zin van artikel 49, lid 2, van Verordening (EU) 2022/2065*”;

GEZIEN DE Verordening (EU) 1024/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 betreffende de administratieve samenwerking via het Informatiesysteem interne markt en tot intrekking van Beschikking 2008/49/EG van de Commissie (“de IMI-verordening”), en met name artikel 29 daarvan;

Gezien Richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (*codificatie*) en met name artikel 5 daarvan;

Gezien wetsbesluit nr. 208 van 8 november 2021 betreffende de “*Uitvoering van Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten met betrekking tot de geconsolideerde wet voor het aanbieden van audiovisuele mediadiensten in het licht van de veranderende marktsituaties*” (hierna „TUSMA” of „geconsolideerde wet” genoemd), en met name de artikelen:

- 3, lid 1, punt (c), waarin “*videoplatformdienst*” wordt gedefinieerd als “een dienst als omschreven in de artikelen 56 en 57 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, een onderscheidende sectie of essentiële functionaliteit ervan het aanbieden is van programma’s, door gebruikers gegenereerde video’s of beide, gericht aan het grote publiek, waarvoor de aanbieder van videoplatforms geen redactionele verantwoordelijkheid heeft, met het oog op het informeren, vermaken of opleiden via elektronische-communicatienetwerken volgens artikel 2, onder a), van Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, met inbegrip van geautomatiseerde middelen of algoritmen, met name door middel van weergave, tag-toewijzing en sequencing”;
- 4, lid 1, van de *geconsolideerde wet*, vaststellende dat “1. *Fundamentele beginselen van het systeem van audiovisuele mediadiensten, radio-omroepen en videoplatformdiensten omvatten de waarborging van de vrijheid en het pluralisme van de omroepmedia, de bescherming van de vrijheid van meningsuiting van ieder individu, met inbegrip van de vrijheid van mening en de vrijheid om informatie of ideeën zonder grenzen te ontvangen of te communiceren, met inachtneming van de menselijke waardigheid, het beginsel van non-discriminatie, en de bestrijding van haatzaaiende uitingen, de objectiviteit, volledigheid, trouw, en onpartijdigheid van informatie, de bescherming van auteursrechten en intellectuele eigendomsrechten, openheid voor verschillende politieke, sociale, culturele en religieuze opvattingen en trends, en de bescherming van etnische diversiteit en cultureel, artistiek en milieuerfgoed, op nationaal en lokaal niveau, met inachtneming van de vrijheden en rechten, met name de waardigheid van de persoon en de bescherming van persoonsgegevens, de bevordering en bescherming van het welzijn, de gezondheid en de harmonieuze lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van het kind, die wordt gewaarborgd door de grondwet, het recht van de Europese Unie, de internationale regels die van kracht zijn in Italiaans recht en door staats- en regionale wetten.*

- 9, lid 1, volgens welke “De instantie bij de uitoefening van de haar bij wet opgedragen taken waarborgt dat de grondrechten van de persoon op het gebied van communicatie worden geëerbiedigd, onder meer via audiovisuele of radiomediadiensten. De instantie oefent haar bevoegdheden op onpartijdige en transparante wijze en in overeenstemming met de doelstellingen van Richtlijn (EU) 2018/1808 uit, met name wat betreft het pluralisme van de media, culturele en taalkundige diversiteit, consumentenbescherming, toegankelijkheid, non-discriminatie, de goede werking van de interne markt en de bevordering van eerlijke concurrentie.”;
- 9, lid 2, volgens welke “de instantie, op het gebied van audiovisuele en radiomediadiensten en diensten van videoplatforms, de bevoegdheden uitoefent waarin de regels van deze geconsolideerde wet voorzien, alsmede die welke reeds zijn toegekend door de andere geldende regels, zelfs indien deze niet zijn opgenomen in de geconsolideerde wet, en met name de bevoegdheden bedoeld in de wetten nrs. 223 van 6 augustus 1990, nr. 481 van 14 november 1995 en nr. 249 van 31 juli 1997”;
- 41, lid 7, volgens welke “Onverminderd de artikelen 14 tot en met 17 van wetsbesluit nr. 70 van 9 april 2003, en onverminderd het bepaalde in de voorgaande leden, het vrije verkeer van programma’s, door gebruikers gegenereerde video’s en audiovisuele commerciële communicatie overgebracht middels een videoplatform waarvan de leverancier in een andere lidstaat is gevestigd en aan het Italiaanse publiek is gericht, kan worden beperkt, bij besluit van de instantie, overeenkomstig de procedure van artikel 5, leden 2, 3 en 4, van wetsbesluit nr. 70 van 2003, voor de volgende doeleinden: (a) de bescherming van minderjarigen tegen inhoud die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling negatief kan beïnvloeden overeenkomstig artikel 38, lid 1; (b) de strijd tegen het aanzetten tot raciale, seksuele, religieuze of etnische haat en tegen de schending van de menselijke waardigheid; (c) de bescherming van consumenten, met inbegrip van investeerders, op grond van deze geconsolideerde wet”;
- 41, lid 8, volgens welke “[O]m te bepalen of een programma, een door gebruikers gegenereerde video of een audiovisuele commerciële communicatie tot het Italiaanse publiek is gericht, criteria zoals bijvoorbeeld de gebruikte taal, de betrokkenheid van een aanzienlijk aantal contacten op het Italiaanse grondgebied of het behalen van inkomsten in Italië”;

Gezien artikel 21 (non-discriminatie) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 2000 en met name lid 1, volgens welke “Elke discriminatie op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuigingen, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, is verboden”;

Gezien artikel 22 (culturele, religieuze en taalkundige verscheidenheid) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 2000 volgens welke “*De Unie de culturele, godsdienstige en taalkundige verscheidenheid eerbiedigt*”;

Gezien artikel 3 van de Grondwet volgens welke “*Alle burgers gelijke sociale waardigheid hebben en gelijk zijn voor de wet, ongeacht geslacht, ras, taal, godsdienst, politieke opvattingen, persoonlijke en sociale omstandigheden. Het is de plicht van de Republiek om belemmeringen van economische en sociale aard op te heffen die, door de vrijheid en de gelijkheid van de burgers daadwerkelijk te beperken, de volledige ontwikkeling van de menselijke persoon en de daadwerkelijke deelname van alle werknemers aan de politieke, economische en sociale organisatie van het land belemmeren*”;

Gezien Kaderbesluit 2008/913/JHA van de Raad van 28 november 2008 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht, en Richtlijn (EU) 2017/541 van 15 maart 2017 inzake terrorismebestrijding en ter vervanging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad en tot wijziging van Besluit 2005/671/JBZ van de Raad;

Gezien de op 8 december 2015 aangenomen algemene beleidsaanbeveling nr. 15 (Europese Commissie tegen racisme en onverdraagzaamheid van de Raad van Europa) over de bestrijding van haatzaaiende uitlatingen, die de staten aanmoedigt concrete maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat alle vormen van etnische discriminatie worden tegengegaan en geëlimineerd, in overeenstemming met het internationaal recht ter bescherming van de mensenrechten;

Gezien Kaderbesluit 2008/913/JBZ van de Raad van 28 november 2008 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht;

Gezien de op 31 mei 2016 door de Europese Commissie ondertekende gedragscode ter bestrijding van illegale vormen van haatzaaiende uitlatingen online;

Gezien de mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement, de Raad, het Europees Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's COM(2017) 555 “*Het aanpakken van illegale online-inhoud. Naar een grotere verantwoordelijkheid voor onlineplatforms*”;

Gezien de “*Zelfregulering voor media en minderjarigen*”, goedgekeurd door de Commissie voor de oprichting van het omroepsysteem op 5 november 2002 en ondertekend door de omroeporganisaties en de ondertekenaars op 29 november 2002;

Gezien besluit nr. 165/06/CSP van 22 november 2006 inzake “*Behandeling inzake de eerbiediging van de grondrechten van de persoon, de persoonlijke waardigheid en*

de correcte lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van minderjarigen in amusementsprogramma's”;

Gezien Besluit nr. 23/07/CSP van 22 februari 2007 getiteld “*Behandeling inzake de eerbiediging van de grondrechten van de persoon en inzake het verbod op uitzendingen met pornografische scènes*”;

Gezien resolutie 51/13/CSP van 3 mei 2013, houdende de “*verordeningen betreffende technische maatregelen die worden vastgesteld om het bekijken en beluisteren door minderjarigen uit te sluiten van uitzendingen die worden aangeboden door aanbieders van audiovisuele mediadiensten op aanvraag, die hun fysieke, mentale of morele ontwikkeling ernstig kunnen schaden overeenkomstig artikel 34 van wetsbesluit nr. 177 van 31 juli 2005, zoals gewijzigd en aangevuld, met name bij wetsbesluit nr. 44 van 15 maart 2010, zoals gewijzigd bij wetsbesluit nr. 120 van 28 juni 2012*”;

Gezien besluit nr. 157/19/CONS tot vaststelling van de “*verordening tot vaststelling van bepalingen inzake de eerbiediging van de menselijke waardigheid en het beginsel van non-discriminatie en bestrijding van haatzaaiende uitlatingen*”;

Gezien Besluit nr. 37/23/CONS van 22 februari 2023 betreffende de “*verordening betreffende de bescherming van de grondrechten van de persoon overeenkomstig artikel 30 van wetsbesluit nr. 208 van 8 november 2021 (geconsolideerde wet voor audiovisuele mediadiensten)*”;

Gezien besluit nr. 194/23/CONS van 26 juli 2023 getiteld “*Wijziging van het regelgevingskader voor geschillenbeslechtingprocedures tussen gebruikers en exploitanten van elektronische communicatie of aanbieders van audiovisuele mediadiensten en voor de tenuitvoerlegging van artikel 42, lid 9, van de TUSMA met betrekking tot videoplatforms*”;

Gezien resolutie nr. 224/23/CONS van 27 september 2023, “*Wijziging van Resolutie nr. 666/08/CONS, betreffende de “Verordening voor de organisatie en het onderhoud van het register van communicatieexploitanten”, gericht op de opstelling van de lijst van aanbieders van mediadiensten onder de Italiaanse jurisdictie, alsmede de verlenging van de termijn voor het afsluiten van de in artikel 1, lid 5, van resolutie nr. 105/23/CONS bedoelde procedure voor het gedeelte betreffende de registratie van postdiensten in het register van communicatieexploitanten, met inbegrip van aanbieders van pakketbezorgdiensten*”;

Gezien besluit nr. 223/12/CONS van 27 april 2012 betreffende de “*goedkeuring van de nieuwe verordening betreffende de organisatie en werking van de regelgevende instantie voor communicatie*”, laatstelijk gewijzigd bij besluit nr. 434/22/CONS;

Gezien besluit nr. 107/19/CONS van 5 april 2019 betreffende de “*verordening inzake raadplegingsprocedures in procedures die onder de bevoegdheid van de instantie vallen*”;

Gezien besluit nr. 410/14/CONS van 29 juli 2014 betreffende het “*reglement inzake administratieve geldboetes en -verbintenissen*”, zoals laatstelijk gewijzigd bij besluit nr. 437/22/CONS;

Gezien besluit nr. 76/23/CONS van 16 maart 2023 betreffende de “*Lancering van de openbare raadpleging betreffende de ontwerpverordening tot tenuitvoerlegging van artikel 41, lid 9, van wetsbesluit nr. 208 van 8 november 2021 betreffende programma’s, door gebruikers gegenereerde video’s of audiovisuele commerciële communicatie gericht aan het Italiaanse publiek en overgebracht middels een videoplatform waarvan de leverancier in een andere lidstaat is gevestigd*”;

Er zij met name op gewezen dat in de overwegingen 45 tot en met 48 van de richtlijn elektronische handel wordt verduidelijkt dat:

"(45) “*De in deze richtlijn vastgestelde beperkingen van de aansprakelijkheid van aanbieders van tussenhandelsdiensten doen geen afbreuk aan de mogelijkheid van verschillende soorten bevelen. Dergelijke bevelen kunnen met name bestaan uit bevelen van rechtbanken of administratieve autoriteiten die de beëindiging of voorkoming van een inbreuk vereisen, met inbegrip van het verwijderen van illegale informatie of het onmogelijk maken van toegang daartoe.*

(46) *Om in aanmerking te komen voor een beperking van de aansprakelijkheid, handelt de aanbieder van een dienst van de informatiemaatschappij, bestaande uit de opslag van informatie, bij het verkrijgen van daadwerkelijke kennis of bewustzijn van illegale activiteiten snel om de betrokken informatie te verwijderen of de toegang daartoe onmogelijk te maken. De verwijdering of onmogelijkheid van toegang geschiedt met inachtneming van het beginsel van de vrijheid van meningsuiting en van de daartoe op nationaal niveau vastgestelde procedures. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van de lidstaten om specifieke eisen vast te stellen waaraan snel dient te worden voldaan voordat informatie wordt verwijderd of uitgeschakeld.*

(47) *De lidstaten wordt belet aan dienstverrichters alleen een toezichtverplichting op te leggen met betrekking tot verplichtingen van algemene aard; dit heeft geen betrekking op toezichtverplichtingen in een specifiek geval en heeft met name geen gevolgen voor bevelen van nationale autoriteiten overeenkomstig de nationale wetgeving.*

(48) *Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de lidstaten om van dienstverrichters die de door afnemers van hun dienst verstrekte informatie ontvangen, te verlangen dat zij zorgplichten toepassen die redelijkerwijs van hen kunnen worden verwacht en die in de nationale wetgeving zijn gespecificeerd, teneinde bepaalde soorten illegale activiteiten op te sporen en te voorkomen.”;*

In overweging nemende dat in overweging 38 van de wet inzake digitale diensten wordt verduidelijkt dat:

“(38) Bevelen om op te treden tegen illegale inhoud en informatie te verstrekken zijn slechts onderworpen aan de in artikel 3 van Richtlijn 2000/31/EG vastgestelde regels ter bescherming van de bevoegdheid van de lidstaat waar de dienstverlener is gevestigd en de regels inzake mogelijke afwijkingen van die bevoegdheid in bepaalde gevallen, indien aan de voorwaarden van dat artikel is voldaan. Aangezien de betrokken bevelen betrekking hebben op specifieke illegale inhoud en informatie, respectievelijk, wanneer zij gericht zijn tot in een andere lidstaat gevestigde aanbieders van tussenhandelsdiensten, beperken zij in beginsel niet de vrijheid van deze aanbieders om hun diensten over de grenzen heen te verrichten. De regels van artikel 3 van Richtlijn 2000/31/EG, met inbegrip van de regels betreffende de noodzaak om maatregelen te rechtvaardigen die afwijken van de bevoegdheid van de lidstaat waar de dienstverrichter is gevestigd om bepaalde specifieke redenen en met betrekking tot de kennisgeving van dergelijke maatregelen, zijn derhalve niet van toepassing op die bevelen.”;

Er tevens nota van nemend dat artikel 6, lid 4, van de wet inzake digitale diensten verduidelijkt dat: *“Dit artikel doet geen afbreuk aan de mogelijkheid, overeenkomstig de rechtsorde van de lidstaat, voor een gerechtelijke of administratieve autoriteit om de dienstverlener te verplichten een inbreuk te voorkomen of te beëindigen.”*

Overwegende dat de aan bovengenoemd Besluit nr. 76/23/CONS gehechte ontwerpverordening overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn (EU) 2015/1535 van 19 april 2023 (ref. nr. 107032) aan de Europese Commissie (hierna ook de Commissie) is meegedeeld door de centrale kennisgevingseenheid van het Ministerie van Ondernemingen en Made in Italy. De Commissie heeft met name op 12 mei 2023 een verzoek om verduidelijking ingediend (ref. nr. 128467 en daaropvolgende aanvulling ref. nr. 129255 van 15 mei 2023), dat op 25 mei 2023 werd beantwoord (Ref. nr. 141380), op 31 mei 2023 toegezonden via de bovengenoemde centrale kennisgevingseenheid. Op basis van de ontvangen feedback was de Commissie voornemens enkele beslissende overwegingen te maken met een nota ontvangen op 26 juli 2023 (ref. nr. 199894);

Gezien de ontvangen bijdragen van de volgende belanghebbenden in het kader van de openbare raadpleging: Confindustria Radio TV (Ref. nr. 134774 van 19 mei 2023), Google Ireland Limited — hierna ook alleen Google — (Ref. nr. 135451 van 19 mei 2023), Meta Platforms Ireland Ltd — hierna ook alleen Meta) (Ref. nr. 135845 van 22 mei 2023) en U.Di.Con. A.P.S. – Unione Difesa Consumatori (ref. nr. 135846 van 22 mei 2023);

Gehoord hebbende de opmerkingen die tijdens de hoorzittingen zijn gemaakt door de volgende belanghebbenden die daarom hebben verzocht: Google Ireland Limited op 6 juli 2023 en Meta Platforms Ireland Ltd op 7 juli 2023;

Na de openbare raadpleging als bedoeld in Resolutie 76/23/CONS te hebben voltooid;

Gelet met name op het volgende met betrekking tot de opmerkingen van de Europese Commissie:

in haar verzoek om verduidelijking, dat naar aanleiding van de kennisgeving van de ter raadpleging gepubliceerde ontwerpverordening is ingediend, heeft de Commissie verzocht te specificeren of het aangemelde ontwerp dient te worden beschouwd als een nationale maatregel tot omzetting van artikel 3, lid 5, van de richtlijn inzake elektronische handel (Richtlijn 2000/31/EG) en de redenen waarom een afzonderlijke procedure wordt vastgesteld voor diensten bestaande uit buiten het Italiaanse grondgebied gevestigde videoplatforms. Daarnaast heeft de Commissie verzocht om aanvullende informatie, waaronder de taal waarin de transmissies en communicatie tussen de platformaanbieder en de Italiaanse autoriteiten naar verwachting zullen plaatsvinden, in overeenstemming met het aangemelde ontwerp, en de in artikel 8, lid 1, van het aangemelde ontwerp bedoelde contactpersoon, ook onder verwijzing naar het contactpunt als bedoeld in artikel 12 van Verordening 2022/2065 (wet inzake digitale diensten), of indien het integendeel een aanvullende verplichting voor de platformaanbieder is. Bovendien verzocht de Commissie om verduidelijking over de vraag of de identificatie van de inhoud van het onderwerp in de zin van artikel 8 van het aangemelde ontwerp al dan niet wordt opgevat als de exacte URL (indien beschikbaar) om de lokalisatie van de inhoud te vergemakkelijken, alsmede verduidelijking van de maatregelen als bedoeld in artikel 9, lid 2, van het aangemelde ontwerp, bestaande in de verwijdering van inhoud, en met name de vaststelling door de Italiaanse autoriteiten van maatregelen die ook van invloed zijn op de beschikbaarheid van inhoud buiten het Italiaanse grondgebied. Ten slotte heeft de Commissie gevraagd te verduidelijken of het aangemelde ontwerp aldus dient te worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan de doorgifte van bevelen aan de andere coördinatoren voor digitale diensten overeenkomstig artikel 9, lid 4, van Verordening (EU) 2022/2065.

In antwoord op bovengenoemd verzoek om aanvullende informatie merkte de Autoriteit op dat de aangemelde verordening dient te worden beschouwd als een nationale maatregel tot uitvoering, op basis van de bepalingen van de geconsolideerde tekst, van de procedure van artikel 3 van de richtlijn inzake elektronische handel voor videodeeldiensten. In die zin heeft de Autoriteit verklaard dat de bovengenoemde verordening "de procedure van artikel 5, leden 2, 3 en 4, van wetsbesluit nr. 70 van 2003" volgt, overeenkomstig het bepaalde in artikel 41, lid 7, van de TUSMA. Met name de in artikel 5, leden 2, 3 en 4, van wetsbesluit nr. 70 van

2003 bedoelde regels hebben de bepalingen van artikel 3, lid 4, gedeeltelijk en lid 5 van de richtlijn omgezet.

Agcom is dus een onafhankelijke administratieve autoriteit die geen wetgevende bevoegdheden heeft, maar over secundaire reguleringsbevoegdheden beschikt, waarbij de betrokken verordening tot doel heeft een wettelijke bepaling van primair recht ten uitvoer te leggen (ex artikel 41 TUSMA).

Met betrekking tot het verzoek om aanvullende informatie over de in artikel 8, lid 1, van de aangemelde verordening bedoelde contactpersoon heeft de Autoriteit gepreciseerd dat deze maatregel bedoeld is om het proces van dialoog met VSP-aanbieders te vergemakkelijken en dat het geen verplichting is, maar dat het gebruik van een loutere optie door de VSP-aanbieders kan samenvallen met het in artikel 12 van de DSA vastgestelde cijfer. Tevens met betrekking tot de maatregelen beschreven in artikel 9, lid 2, van de aangemelde verordening, heeft de Autoriteit opgemerkt dat hetzelfde de procedure definieert voor het beperken van de circulatie van programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie die worden overgebracht door een videoplatform waarvan de dienstverlener in een andere lidstaat is gevestigd en aan het Italiaanse publiek is gericht, voor specifieke daarin gedefinieerde doeleinden, en dat deze bepaling dezelfde procedure volgt volgens artikel 5, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn inzake elektronische handel. In dit verband herinnerde de Autoriteit eraan dat zij sinds 2013 een soortgelijke procedure heeft ingesteld en ten uitvoer gelegd voor de identificatie en beëindiging van inbreuken op het gebied van de bescherming van het auteursrecht op elektronische-communicatienetwerken, overeenkomstig de artikelen 14, 15 en 16 van wetsbesluit nr. 70 van 9 april 2003, zoals geregeld bij de verordening aangenomen bij resolutie nr. 680/13/CONS, die reeds bij de Commissie is aangemeld (kennisgevingsprocedure 2013/0496/I). Evenzo is de Autoriteit in de betreffende verordening in spoedeisende gevallen voornemens zich rechtstreeks tot de aanbieder van het videoplatform te richten en haar te gelasten alle maatregelen te nemen, met inbegrip van verwijdering, die geschikt zijn om te voorkomen dat het Italiaanse publiek toegang heeft tot illegale inhoud. Het is dus louter een bevel tot beperking (geoblocking) van de aan Italië gerichte inhoud die wordt verspreid door de VSP-aanbieder die in een andere lidstaat van de Unie is gevestigd en de site wordt niet gesloten. Er zij ook op gewezen dat deze maatregel gerechtvaardigd is in dezelfde gevallen als die van artikel 3, lid 1, van de richtlijn inzake elektronische handel en die bijzondere bescherming verdienen (de bescherming van minderjarigen, de bescherming van de consument, met inbegrip van de investeerder, en de strijd tegen het aanzetten tot raciale, seksuele, religieuze of etnische haat, alsmede tegen schendingen van de menselijke waardigheid van de persoon).

Wat de taal betreft waarin de transmissies en communicatie naar verwachting zullen plaatsvinden tussen de aanbieder van het platform en de Italiaanse autoriteiten overeenkomstig de aangemelde verordening, heeft de Autoriteit gepreciseerd dat de wijze van toepassing in alle door de Autoriteit vastgestelde administratieve

handelingen en maatregelen, ook ten aanzien van entiteiten die niet in Italië zijn gevestigd maar daar hun diensten toewijzen, die van het gebruik van de Italiaanse taal is. Wat voorts de identificatie van het programma, de door gebruikers gegenereerde video of de audiovisuele commerciële communicatie betreft, heeft de Autoriteit overeenkomstig artikel 8 van de aangemelde verordening verklaard dat zij het niet passend achtte de exacte URL te verstrekken, ook in het licht van de recente nationale rechtspraak, met dien verstande dat, indien beschikbaar, tijdige communicatie aan de VSP-aanbieder zou worden verstrekt. In ieder geval heeft de Autoriteit zich beschikbaar gesteld om de verordening te wijzigen om de identificatie van de inhoud te vergemakkelijken.

Ten slotte heeft de Autoriteit verduidelijkt dat de aangemelde verordening de doorgifte van bevelen aan de andere coördinatoren voor digitale diensten niet belet overeenkomstig artikel 9, lid 4, van Verordening (EU) 2022/2065.

De Commissie heeft, mede in het licht van de verkregen aanvullende informatie, een aantal beslissende opmerkingen gemaakt over de aangemelde ontwerpverordening. Als eerste stap verwees zij naar de DSA-verordening, die een geharmoniseerd regelgevingskader voor aanbieders van onlinetussenhandelsdiensten vaststelt met betrekking tot hun verplichtingen om illegale en schadelijke inhoud op hun diensten aan te pakken. De Commissie heeft in dit verband opgemerkt dat onlineplatforms een van de tussenhandelsdiensten zijn in de zin van artikel 3, onder i), van de DSA en dat wanneer zij voldoen aan de criteria van artikel 1, lid 1, onder aa), AVMSD, gelezen in samenhang met de richtsnoeren van de Commissie van juli 2020, deze platforms ook in het kader van de AVMSD als videoplatformdiensten zouden worden aangemerkt. Daarom zouden in een dergelijke situatie zowel AVMSD als de wet inzake digitale diensten van toepassing zijn.

In het algemeen merkt de Commissie op dat de aangemelde verordening kan worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van de DSA, aangezien daarin de toepasselijke procedure wordt gespecificeerd om de beschikbaarheid van inhoud die is opgeslagen door videoplatformdiensten die worden aangeboden door in andere lidstaten dan Italië gevestigde entiteiten en die grensoverschrijdende diensten op het Italiaanse grondgebied aanbieden, te beperken.

Wat de details betreft, heeft de Commissie nota genomen van de informatie die is verstrekt in het antwoord op het verzoek om aanvullende informatie en met name van het niet-verplichte karakter van de aanwijzing van een contactpunt overeenkomstig artikel 8, lid 1, van de aangemelde verordening, dat vrijwillig blijft voor de dienstverlener en kan samenvallen met het in artikel 12 van de wet inzake digitale diensten bedoelde contactpunt. Evenzo heeft de Commissie nota genomen van de aanvullende toelichtingen met betrekking tot de gevolgen van eventuele bevelen in het aangemelde ontwerp, die beperkt zouden blijven tot de afnemers van de diensten op het Italiaanse grondgebied. De Commissie was ook ingenomen met de verduidelijking dat het aangemelde ontwerp niet belet dat bevelen worden verzonden

naar andere coördinatoren voor digitale diensten overeenkomstig artikel 9, lid 4, van de wet inzake digitale diensten.

Voorts heeft de Commissie met betrekking tot de inhoud van de krachtens de aangemelde verordening vastgestelde bevelen, met betrekking tot de invoeging van de exacte URL voor de identificatie van illegale inhoud en het gebruik van de Italiaanse taal voor de doorgifte van dezelfde aan aanbieders van videoplatforms, erop gewezen dat de artikelen 9 en 10 van de DSA bepaalde specifieke minimumvoorwaarden harmoniseren waaraan administratieve of gerechtelijke bevelen van een lidstaat dienen te voldoen om aanbieders van tussenhandelsdiensten ertoe te verplichten de bevoegde autoriteiten in kennis te stellen van de follow-up die aan dergelijke bevelen is gegeven. De Commissie vermeldt onder meer: (i) het opnemen van duidelijke informatie waarmee de aanbieder van tussenhandelsdiensten illegale inhoud kan identificeren en lokaliseren (artikel 9, lid 2, onder a), iv), en (ii) de toezending in een van de door de aanbieder van tussenhandelsdiensten opgegeven talen of in een andere officiële taal van de lidstaten, overeengekomen tussen de autoriteit die het bevel uitvaardigt en die aanbieder, of in de taal van de uitvaardigende autoriteit, mits deze vergezeld gaat van een passende vertaling (artikel 9, lid 2, onder c), en artikel 10, lid 2, onder c)).

Daarnaast merkte de Commissie op dat de procedure van het aangemelde ontwerp bedoeld is om de in artikel 3, leden 4 en 5, van de richtlijn inzake elektronische handel beschreven procedurele stappen uit te voeren, met inbegrip van kennisgevingen aan het land van oorsprong van de dienstverlener en aan de Commissie. Op dit punt verwees zij daarom naar het informatiesysteem interne markt ("IMI"), dat in het kader van het proefproject is ontwikkeld op basis van artikel 29 van Verordening (EU) nr. 1024/20126 ("de IMI-verordening"), en verzocht zij om waar nodig te verwijzen naar het gebruik van dat systeem voor de afgifte van maatregelen tegen een bepaalde grensoverschrijdende aanbieder die binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van de richtlijn inzake elektronische handel valt.

Tot slot herinnerde de Commissie eraan dat ervoor dient te worden gezorgd dat de nationale wetgeving in overeenstemming is met de wet inzake digitale diensten en, in voorkomend geval, met de richtlijn inzake elektronische handel, met inbegrip van het IMI-implementatiesysteem.

Gezien de bijdragen die zijn verworven in het kader van de openbare raadpleging en de daarmee verband houdende evaluaties van de Autoriteit, zoals hieronder uiteengezet:

Algemene opmerkingen

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Alle entiteiten die aan de raadpleging deelnemen, zijn ingenomen met de voorgestelde verordening in kwestie, gericht op het waarborgen van een hoog niveau van bescherming van Italiaanse gebruikers met betrekking tot de inhoud die via de videoplatformdiensten wordt gebruikt.

Eén entiteit hoopt dat de criteria om te bepalen welke video's aan beperkende maatregelen die dienen te worden onderworpen, net zo streng zullen zijn als die van het omroepsysteem.

Een andere entiteit neemt nota van bepaalde kritieke kwesties in verband met de coördinatie van de ontwerpverordening met Richtlijn 2010/13/EU inzake audiovisuele mediadiensten, zoals nadien gewijzigd bij Richtlijn 2018/1808, met de DSA-verordening, met de richtlijn inzake elektronische handel en, meer in het algemeen, met het oorsprongslandbeginsel. Zij merkt in het bijzonder op dat de ontwerpverordening, hoewel zij is geïnspireerd door artikel 3 van de EG-richtlijn, als een nationale regel kwalificeert, waarvan de vaststelling niet wordt voorzien — en zelfs uitdrukkelijk is uitgesloten — door de AVMS-richtlijn en niet noodzakelijk is, gelet op het bestaan van de bepalingen van wetsbesluit 70/03 die uitputtend, onmiddellijk toepasselijk en volledig overlappend zijn met dat ontwerp. Bovendien neemt dezelfde entiteit, vanuit een ander oogpunt, nota van kritieke kwesties met betrekking tot de coördinatie tussen de ontwerpverordening en de DSA-verordening. Zij verwijst in dit verband naar overweging 9 van bovengenoemde verordening, op grond waarvan het de lidstaten verboden is aanvullende nationale voorschriften vast te stellen met betrekking tot aangelegenheden die binnen het toepassingsgebied van de verordening zelf vallen, tenzij daarin uitdrukkelijk anders is bepaald, aangezien dit van invloed zou zijn op de rechtstreekse en uniforme toepassing van de volledig geharmoniseerde regels die van toepassing zijn op aanbieders van tussenhandelsdiensten overeenkomstig de doelstellingen van de verordening zelf. De entiteit merkt op dat het toepassingsgebied van de ontwerpverordening lijkt te overlappen met dat van de DSA-verordening, waaronder de bescherming van minderjarigen en consumenten, alsmede de bestrijding van haatzaaiende uitlatingen of discriminerende inhoud. Ten slotte is dezelfde entiteit van mening dat de ontwerpverordening inconsistenties vertoont met betrekking tot de naleving van het in artikel 3 van de richtlijn inzake elektronische handel bedoelde oorsprongsbeginsel, op grond waarvan de lidstaat het vrije verkeer van een bepaalde dienst van de informatiemaatschappij niet mag beperken met betrekking tot inhoud die louter als “gevaarlijk” en niet als illegaal wordt beschouwd. Ten slotte merkt de entiteit in dit verband op dat de enige uitlegging die in overeenstemming is met het Unierecht van artikel 41, lid 7, TUSMA, die uitlegging is die de werkingssfeer ervan beperkt tot de inhoud die een onrechtmatige handeling vormt. Een andere interpretatie zou in feite in strijd zijn met het oorsprongsbeginsel en het verbod op overregulering. Bijgevolg stelt zij voor de werkingssfeer van de regeling beter te preciseren, waarbij de inhoud duidelijk wordt beperkt tot de categorie van inhoud die in strijd is met de Italiaanse wetgeving.

Een andere entiteit benadrukt dat de beginselen van het Europees recht dienen te worden geëerbiedigd als essentieel instrument voor de goede werking van de interne markt om Europese en Italiaanse gebruikers te bevoordelen; bovendien benadrukt zij in haar hoedanigheid van videoplatform dat zij zich heeft uitgerust met uiterst strenge reclamenormen die gelden voor alle gebruikers, inclusief minderjarigen, en die zeer hoge normen voor betaalde advertenties opleggen. Het benadrukt het belang van harmonisatie als een belangrijk beginsel om ervoor te zorgen dat onlinediensten en consumenten kunnen profiteren van een echte digitale eengemaakte markt van de EU.

Ten slotte wijst een andere entiteit op het belang van de bij de verordening in kwestie ingevoerde bepalingen, met name met betrekking tot de nieuwe procedure voor het verwijderen van illegale inhoud, die voorziet in een nieuwe mogelijkheid om in te grijpen, zowel rechtstreeks door de regelgevende instantie voor communicatie, voor dringende gevallen, als door de regelgevende instantie van het land waar het platform voor delen is gevestigd, voor alle andere gevallen. Daarom acht zij het noodzakelijk deze zo breed mogelijk te verspreiden, onder meer door consumentenverenigingen te ondersteunen, teneinde de gebruikers bewust te maken van de inhoud van deze verordening.

Opmerkingen van de Autoriteit

Met betrekking tot de bezorgdheid over de coördinatie tussen de verordening in kwestie en de belangrijkste Europese verordeningen waarnaar hierin wordt verwezen (de DSA-verordening, de richtlijn inzake elektronische handel, de AVMS-richtlijn), wordt van meet af aan herhaald dat de nationale wetgever bij de omzetting van richtlijn 2018/1808 de Autoriteit deze bevoegdheid heeft verleend in artikel 41 van de TUSMA. In dit verband zij erop gewezen dat de wetgever uitdrukkelijk heeft verwezen naar de procedures van artikel 5 van wetsbesluit 70/03.

Er zij ook op gewezen dat de ontwerpverordening die voor openbare raadpleging is ingediend, is aangemeld bij de Europese Commissie, die, hoewel zij een verzoek om verduidelijking heeft ingediend, geen tegenstrijdigheid met de EU-wetgeving heeft vastgesteld. Bovendien voorziet de betrokken verordening, zoals de Europese Commissie heeft opgemerkt, enkel in interventie in bepaalde gevallen die specifiek worden genoemd in artikel 41, lid 7, van wetsbesluit 208/2021, voor de volgende doeleinden: “a) de bescherming van minderjarigen tegen inhoud die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling kan schaden [...]; b) de strijd tegen het aanzetten tot raciale, seksuele, godsdienstige of etnische haat, en tegen de schending van de menselijke waardigheid en (c) de bescherming van consumenten, met inbegrip van investeerders”.

Wat de bezorgdheid over de naleving van het oorsprongsbeginsel betreft, wordt herhaald dat de verordening is gebaseerd op Richtlijn 2000/31/EG inzake elektronische handel, op grond waarvan elke lidstaat het verkeer van informatiediensten vanuit een andere staat met betrekking tot een bepaalde dienst van de informatiemaatschappij tot bepaalde voorwaarden kan beperken. Artikel 3, lid 4, van die richtlijn bepaalt met name

dat de maatregelen die een lidstaat voornemens is te nemen: i.) noodzakelijk zijn om een aantal geïdentificeerde redenen (recht en orde, bescherming van de volksgezondheid, openbare veiligheid en bescherming van consumenten, met inbegrip van investeerders, ii.) met betrekking tot een bepaalde dienst van de informatiemaatschappij die schadelijk is voor de doelstellingen van punt 1) of een ernstig en ernstig risico op schade vormt en iii.) evenredig is met die doelstellingen. In dergelijke gevallen stelt de wetgeving dat de lidstaat, voor het nemen van de betrokken maatregelen en, onverminderd gerechtelijke procedures, waaronder onderzoekende handelingen, en handelingen in het kader van een strafrechtelijk onderzoek, eerst de lidstaat waar de entiteit is gevestigd dient te verzoeken tot interventie; indien zij geen maatregelen heeft genomen of de maatregelen niet passend zijn, stelt zij de Commissie en de lidstaat in kennis van haar voornemen dergelijke maatregelen te nemen.

Voor genoemd artikel 3, lid 5, voorziet ook in de mogelijkheid om in spoedeisende gevallen van deze voorwaarden af te wijken. In deze situatie dienen alle genomen maatregelen zo spoedig mogelijk worden aangemeld bij de Commissie en de lidstaat waar de entiteit is gevestigd of wordt geacht te zijn gevestigd, samen met de urgente aangelegenheden.

Op basis van deze aannames heeft de Autoriteit de verordening vastgesteld ter bescherming van het auteursrecht op elektronische-communicatienetwerken in de bijlage bij Resolutie nr. 680/13/CONS, waarin ook de maatregelen van de Autoriteit voor onwettige handelingen van buiten Italië gevestigde entiteiten worden geregeld. De bovengenoemde verordening is ook ter kennis van de Europese Commissie gebracht en is door de administratieve rechtbank goedgekeurd.

In het bijzonder met betrekking tot de coördinatie tussen de betrokken verordening en de DSA-verordening dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van de DSA (dat artikel 14 van de richtlijn inzake elektronische handel heeft vervangen) betreffende de regels en voorschriften betreffende de “opslag van informatie” de mogelijkheid onverlet laat dat een gerechtelijke of administratieve instantie, overeenkomstig het rechtsstelsel van elke lidstaat, van de dienstverlener verlangt dat hij een inbreuk voorkomt of er een einde aan maakt.

In dit verband zij erop gewezen, zoals de Europese Commissie zelf reeds heeft opgemerkt, dat de nieuwe bepalingen van toepassing zijn in overeenstemming met en binnen de in de DSA vastgestelde grenzen. In het bijzonder verwijst de Autoriteit, in overeenstemming met wat de Europese Commissie heeft geformuleerd, naar overweging 38 van de DSA-verordening, die luidt *“bevelen om op te treden tegen illegale inhoud en informatie te verstrekken zijn slechts onderworpen aan de in artikel 3 van Richtlijn 2000/31/EG vastgestelde regels ter bescherming van de bevoegdheid van de lidstaat waar de dienstverlener is gevestigd en de regels inzake mogelijke afwijkingen van die bevoegdheid in bepaalde gevallen, indien aan de voorwaarden van dat artikel is voldaan. Aangezien de betrokken bevelen betrekking hebben op specifieke illegale inhoud en informatie, respectievelijk, wanneer zij gericht zijn tot in een andere*

lidstaat gevestigde aanbieders van tussenhandelsdiensten, beperken zij in beginsel niet de vrijheid van deze aanbieders om hun diensten over de grenzen heen te verrichten. De regels van artikel 3 van Richtlijn 2000/31/EG, met inbegrip van de regels betreffende de noodzaak om maatregelen te rechtvaardigen die afwijken van de bevoegdheid van de lidstaat waar de dienstverlener is gevestigd om bepaalde specifieke redenen en met betrekking tot de kennisgeving van dergelijke maatregelen, zijn derhalve niet van toepassing op die bevelen”.

Met dien verstande dat, overeenkomstig artikel 8 van de DSA, algemene verplichtingen om feiten of omstandigheden die wijzen op de aanwezigheid van illegale activiteiten tegen digitale platforms te monitoren of actief vast te stellen niet verplicht zijn, doet dit geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de Autoriteit om de aanbieder van bemiddelingsdiensten te verplichten een inbreuk te voorkomen of te beëindigen, in overeenstemming met artikel 6, lid 4, van de DSA-verordening.

Voorts wordt het, mede in het licht van de besprekingen met de Commissie, passend geacht te bepalen dat de Autoriteit, als coördinator voor digitale diensten voor Italië (overeenkomstig artikel 15 van wetsbesluit nr. 123 van 16 september 2023, met wijzigingen omgezet bij wet nr. 159 van 15 november 2023), overeenkomstig artikel 9, lid 4, van de DSA het vastgestelde bevel aan alle coördinatoren voor digitale diensten doorstuurt via het krachtens artikel 85 van de DSA ingestelde systeem.

Betreffende de in artikel 1 bedoelde definities

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Eén entiteit stelt voor om in artikel 1, onder f), de zinsnede "*exclusief de zogenaamde gifs*" te schrappen, omdat, zoals bekend, gifs (grafische uitwisselingsformaten) een reeks afbeeldingen zijn die alleen door middel van hun formaat kunnen worden gedefinieerd en gedurende een aanzienlijke tijd kunnen doorgaan, voor de doeleinden waarnaar in de bepaling in overleg wordt verwezen. Zij merkt met name op dat zelfs gifs van 10 of 20 seconden schadelijke inhoud kunnen overbrengen, en bovendien stelt dezelfde regel in kwestie dat zij de duur van het programma voor definitiedoeleinden buiten beschouwing wil laten.

Opmerkingen van de Autoriteit

Met betrekking tot het voorstel om de verwijzing naar *gifs* uit de definitie van een programma te schrappen en, meer in het algemeen, om de verordening ook tot die beelden uit te breiden, dient te worden opgemerkt dat deze formulering (die deze uitdrukkelijk uitsluit) rechtstreeks door de Italiaanse wetgever is opgenomen in artikel 3, lid 1, sub g, van wetsbesluit 208/2023 met een specifieke verwijzing naar de definitie van "programma". Bovendien was deze opname een keuze bij de omzetting door de Italiaanse wetgever van Richtlijn 2018/1808, ook in overeenstemming met overweging 6 van de richtlijn.

Betreffende de subjectieve criteria voor de identificatie van inhoud die aan het Italiaanse publiek is gericht, als beschreven in artikel 3;

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Met betrekking tot de identificatiecriteria om te bepalen of een inhoud op het Italiaanse publiek is gericht, merkt één entiteit op dat zij in strijd zijn met artikel 41, leden 8 en 9, van de geconsolideerde wet, en tegelijkertijd algemeen en buitensporig ruim lijken. Zij benadrukt met name dat de primaire wetgeving de Autoriteit niet de bevoegdheid verleent om de criteria vast te stellen voor de identificatie van inhoud die aan het Italiaanse publiek is gericht; zij merkt in dit verband op dat artikel 41, lid 9, van de geconsolideerde wet slechts de regelgevende bevoegdheden van de Autoriteit beperkt tot “*de procedure voor de vaststelling van de in lid 7 bedoelde maatregelen*”, zonder vermelding van de vaststelling van de criteria aan de hand waarvan de aan het Italiaanse publiek gerichte inhoud wordt geïdentificeerd. Anderzijds merkt dezelfde entiteit op dat de bepaling door de nationale wetgever van een reeks elementen als voorbeeld lijkt te vereisen dat de inhoud die op het Italiaanse publiek is gericht, dient te worden beoordeeld op basis van een beoordeling die per geval worden uitgevoerd.

Vanuit een ander oogpunt voert dezelfde entiteit aan dat het optreden van de Autoriteit naar haar mening niet beperkt zou zijn tot het verduidelijken van de bepalingen van de primaire wetgeving, maar eerder een te vernieuwend karakter heeft. Enerzijds merkt zij op dat de bepaling dat zelfs maar één van de in artikel 3 genoemde criteria volstaat om inhoud te kwalificeren als zijnde aan het Italiaanse publiek gericht, in strijd is met artikel 41, lid 8, TUSMA, dat daarentegen slechts een aantal criteria bij wijze van voorbeeld noemt. Anderzijds is zij van mening dat de ontwerpverordening criteria bevat die geen verband houden met de primaire regel, waarvan sommige volgens haar niet relevant lijken voor de litigieuze beoordeling. In het bijzonder merkt dezelfde entiteit op dat de feiten dat een VSP-aanbieder inkomsten genereert in Italië of een gebruikersinterface in het Italiaans voorziet of Italiaans beschikbaar stelt als gebruikstaal van het platform, allemaal irrelevant zijn om te beoordelen of bepaalde door gebruikers gegenereerde inhoud die op dat platform wordt gehost, gericht is op het Italiaanse publiek. Zij merkt daarentegen op dat de toepassing van de criteria op een VSP-aanbieder die in verschillende EU-landen actief is, de facto alle op het platform beschikbare inhoud binnen het toepassingsgebied van de ontwerpverordening zou brengen, in strijd met dezelfde redenering van artikel 41, lid 7, van de geconsolideerde wet. Daarom stelt dezelfde entiteit voor om de gehele bepaling te schrappen.

Opmerkingen van de Autoriteit

Met betrekking tot de uitzondering dat de primaire wetgeving de Autoriteit niet uitdrukkelijk de bevoegdheid heeft verleend om de criteria vast te stellen om te bepalen of een programma, een door gebruikers gegenereerde video of een audiovisuele commerciële communicatie gericht zijn op het Italiaanse publiek, wordt vooraf

opgemerkt dat Agcom, als onafhankelijke administratieve instantie die verantwoordelijk is voor de regulering van en het toezicht op de bevoegdheidsgebieden, haar prerogatieven uitoefent op een wijze die functioneel is voor de meest doeltreffende vervulling van het algemeen belang dat aan de bevoegdheidsregels ten grondslag ligt. In die zin kan zij verordeningen of interpretatieve richtsnoeren vaststellen om het toepassingsgebied van de bepalingen van primair recht beter te verduidelijken. In het onderhavige geval heeft de wetgever reeds criteria vastgesteld, zij het bij wijze van voorbeeld, op basis waarvan de Autoriteit heeft besloten nadere interpretatieve richtsnoeren op te stellen, onverminderd de mogelijkheid om de zaak per geval te beoordelen.

Met specifieke verwijzing naar het feit dat de Autoriteit heeft besloten om de als alternatief en niet cumulatief aangemerkte livecriteria in aanmerking te nemen om te bepalen of een programma, een door gebruikers gegenereerde video of een audiovisuele commerciële communicatie, verspreid door een in een andere lidstaat gevestigde aanbieder, gericht is op het Italiaanse publiek, wordt opgemerkt dat deze keuze juist is gebaseerd op de louter verklarende en illustratieve reikwijdte van die lijst.

Ten slotte wordt, onder verwijzing naar de opmerkingen met betrekking tot het criterium inzake inkomsten, eraan herinnerd dat dit criterium rechtstreeks door de nationale wetgever is ingevoegd.

Betreffende de in artikel 6 bedoelde verslagen aan de Autoriteit

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Eén entiteit vreest de mogelijke overlapping van procedures voor de Autoriteit met gerechtelijke procedures met betrekking tot dezelfde audiovisuele inhoud. Zij merkt met name op dat de ontwerpverordening weliswaar bepaalt dat een procedure voor de Autoriteit niet kan worden ingeleid of voortgezet indien er bij de rechterlijke autoriteit een procedure met betrekking tot dezelfde inhoud in de zin van artikel 6, lid 4, aanhangig is, maar dat Agcom zich volgens haar slechts van stemming dient te onthouden indien de procedure betrekking heeft op dezelfde inhoud en tussen dezelfde partijen is ingeleid. In dit verband merkt zij op dat, aangezien het gaat om procedures die gebaseerd zijn op de bescherming van het algemeen belang, de identiteit van de entiteit die om verwijdering van een bepaalde inhoud verzoekt, niet van primair belang is, anders dan de identiteit van de inhoud die in de betrokken procedure aan de orde is en de VSP-aanbieder die de inhoud host. Daarom is zij van mening dat gerechtelijke procedures waarbij dezelfde VSP-aanbieder maar een andere tegenpartij betrokken zijn, in ieder geval dienen te leiden tot een oorspronkelijke of latere belemmering van verdere procedures, in overeenstemming met het beginsel van *ne bis in idem*.

Opmerkingen van de Autoriteit

Wat betreft de opmerkingen over het risico van mogelijke overlapping van procedures voor de Autoriteit met gerechtelijke procedures met betrekking tot dezelfde audiovisuele inhoud, zijn wij het eens met de suggestie. Aangezien de procedure tot verwijdering van inhoud van een platform voor het delen van video-inhoud gebaseerd is op de bescherming van het algemeen belang, is overeengekomen dat de identiteit van de entiteit die om verwijdering ervan verzoekt, irrelevant is, terwijl de identiteit van de inhoud waarop dezelfde procedure betrekking heeft, relevant is.

Betreffende de in artikel 8 bedoelde vooronderzoeksprocedure voor het directoraat

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Met betrekking tot de vooronderzoeksprocedure voor de Autoriteit en met name voor het bevoegde directoraat dat onder artikel 8 van de ontwerpverordening valt, is een entiteit van mening dat het tijdsbestek van de vooronderzoeksprocedure bij het directoraat te lang is en stelt zij een aanzienlijke inkrimping van de termijnen voor. Zij stelt met name voor om de administratieve procedure in vijf dagen in plaats van 30 dagen af te ronden en voor maximaal vijf dagen in plaats van vijftien dagen te worden geschorst. Wat de termijnen voor spontane aanpassing betreft, wordt bovendien voorgesteld om twee dagen in plaats van vijf dagen toe te staan en een mogelijke verlenging met nog eens drie dagen in plaats van vijf dagen. De voorgestelde wijzigingen, merkt de entiteit op, zijn noodzakelijk omdat de procedure gericht is op het verwijderen van inhoud die schadelijk wordt geacht voor de psychofysische ontwikkeling van minderjarigen en voor de menselijke waardigheid, die aanzet tot haat, daarom dient het een snel en efficiënt instrument te zijn dat kan worden gebruikt om dergelijke juridische situaties en belangen te beschermen, en voorzien in termijnen om ernstige en onherstelbare schade aan gebruikers en hun rechten te voorkomen.

Anderzijds uit een andere entiteit grote twijfels over de bepaling van strikte termijnen voor aanbieders van videoplatforms. Zij merkt met name op dat de vermelding van peremptoire en vastgestelde termijnen in strijd zou zijn met de benadering van de Europese wetgever, die zowel in de richtlijn inzake elektronische handel als in de DSA-verordening — en met name artikel 9 betreffende bevelen gericht tegen illegale inhoud die door nationale gerechtelijke of administratieve autoriteiten zijn uitgevaardigd — heeft vermeden vooraf bepaalde termijnen in te voeren om juist ruimte te laten voor een beoordeling per geval, ook op basis van de aard van de inhoud en andere feitelijke omstandigheden, teneinde een nauwkeuriger belangenafweging mogelijk te maken en de risico's voor de vrijheid van meningsuiting online te beperken. Zij stelt daarom voor elke verwijzing naar specifieke termijnen voor VSP-aanbieders als bedoeld in artikel 8 van de ontwerpverordening te schrappen en, overeenkomstig artikel 9 van de DSA-verordening, een algemene verwijzing naar de vaststelling van de vereiste maatregelen “zonder onnodige vertraging” te handhaven. Dezelfde entiteit merkt op dat Agcom volgens artikel 8, lid 5, de procedure alleen dient af te sluiten als de aanvrager een gerechtelijke procedure inleidt. Anderzijds merkt zij op dat er geen bepaling is voor de

aanbieder die een gerechtelijke procedure wil inleiden tegen de gebruiker die de beweerdelijk inbreukmakende inhoud op een platform heeft geüpload. Zij stelt derhalve voor het voorstel dienovereenkomstig te wijzigen.

Opmerkingen van de Autoriteit

Wat het verzoek betreft om de termijnen van de daarin vastgestelde procedure te verkorten, zij opgemerkt dat deze zijn vastgesteld door een redelijk evenwicht te vinden tussen de verschillende betrokken belangen, waarbij wordt gezorgd voor een doeltreffende bescherming van gebruikers met inachtneming van de procedurele waarborgen en rekening houdend met de noodzaak voor de Autoriteit om de nodige onderzoeken uit te voeren. Onder verwijzing naar wat reeds is opgemerkt met betrekking tot de termijnen voor aanbieders van videodeeldiensten om over te gaan tot de verwijdering, wordt opgemerkt dat de hier vastgestelde termijnen niet-verplichte termijnen zijn die functioneel zijn om zekerheid bij administratieve handelingen te waarborgen.

In het licht van de opmerkingen van de verschillende bij de raadpleging betrokken entiteiten en met het oog op de doelmatigheid en doeltreffendheid van de administratieve actie, worden de termijnen voor de afsluiting van de verificatieactiviteiten van het vooronderzoek echter teruggebracht van twaalf naar vijf (ex artikel 5, lid 4). Evenzo is in geval van spontane aanpassing door de aanbieder van videoplatforms als bedoeld in artikel 8, lid 3, ook op basis van de bepalingen van de verordening ter bestrijding van piraterij online (resolutie 680/13/CONS, zoals gewijzigd), bepaald dat de procedure eindigt met een vrijgavebesluit van de directeur. De bevoegde collectieve instantie wordt periodiek in kennis gesteld van de aldus geregelde indieningen.

In het licht van de ontvangen opmerkingen en rekening houdend met de noodzaak om in bepaalde gevallen over te gaan tot het verkrijgen van informatie die relevant is voor het administratieve optreden, wordt het passend geacht in artikel 11 uitdrukkelijk te bepalen dat alle verzoeken om inlichtingen, die verplicht zijn gemaakt, de termijnen van de procedure van artikel 8 schorsen. Wat ten slotte de termijn voor de afsluiting van de procedure in het licht van de ontvangen opmerkingen betreft en met het oog op de doelmatigheid en doeltreffendheid van de administratieve actie, worden de relevante termijnen verkort van 30 tot 15.

Betreffende de in artikel 9 bedoelde definitieve maatregelen

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Met betrekking tot de bepaling betreffende de definitieve maatregelen die door de Autoriteit kunnen worden vastgesteld, zijn twee entiteiten van mening dat de in artikel 9, lid 2, van de ontwerpverordening vastgestelde termijnen uiterst bindend zijn voor de uitvoering door de aanbieder van videoplatforms van een maatregel van de Autoriteit (het verwijderen van inhoud), aangezien dit de buitensporige verwijdering van

potentieel legitieme inhoud zou stimuleren en in elk geval in strijd zou zijn met de door de DSA vastgestelde beginselen. Zij merken met name op dat de DSA niet voorziet in vooraf bepaalde termijnen voor de verwijdering van inhoud, aangezien dit de vrijheid van meningsuiting zou kunnen ondermijnen en de verschillen tussen de verschillende soorten inhoud niet zou kunnen erkennen. Tot slot merken zij op dat de bepaling van termijnen die alleen op nationaal niveau van toepassing zijn, afbreuk zou doen aan de doelstelling van de DSA om een geharmoniseerd kader voor inhoudsregulering tot stand te brengen en rechtsonzekerheid zou kunnen creëren voor ondernemingen die in Europa actief zijn. Zij stellen daarom voor om uit de ontwerpverordening de termijnen voor de verwijdering van inhoud te schrappen en deze af te stemmen op de geest en de letter van de DSA, volgens welke aanbieders van tussenhandelsdiensten een bevel tot verwijdering van inhoud dienen op te volgen “zonder onnodige vertraging.”

Een entiteit die specifiek verwijst naar het bevel dat de Autoriteit aan de aanbieder van contentsharingsdiensten heeft gegeven (overeenkomstig artikel 9, lid 2, van de ontwerpverordening), stelt voor de inhoud via de relevante URL te identificeren om deze op een unieke manier te identificeren. In dit verband, onder verwijzing naar de bepalingen van artikel 9 van de DSA-verordening (volgens welke “*De lidstaten zorgen ervoor dat het in lid 1 bedoelde bevel dat aan de dienstverlener wordt toegezonden, ten minste aan de volgende voorwaarden voldoet: a) het bevel bevat de volgende elementen: [...] iv) duidelijke informatie die de aanbieder van tussenhandelsdiensten in staat stelt de betrokken illegale inhoud te identificeren en te lokaliseren, zoals een of meer exacte URL's en, indien nodig, aanvullende informatie*”) merkt zij op dat de URL de enige manier is om de exacte elektronische locatie van de inhoud waarop de maatregelen van de Autoriteit van toepassing zijn, ondubbelzinnig vast te stellen en de aanbieder van videodiensten in staat te stellen deze te beoordelen en onmiddellijk passende maatregelen te nemen.

Een entiteit is van mening dat de maatregel die de Autoriteit op grond van artikel 9 van de ontwerpverordening kan vaststellen, te algemeen en ruim is (“*alle maatregelen, met inbegrip van verwijdering, die geschikt zijn om te voorkomen dat het Italiaanse publiek toegang krijgt tot inhoud die in strijd wordt geacht met de in artikel 4 genoemde doeleinden*”); dezelfde entiteit merkt op dat een dergelijke ruime werkingssfeer kan leiden tot te belastende, onevenredige of willekeurige bevelen, zoals bijvoorbeeld toezichtverplichtingen (met name verboden door de richtlijn elektronische handel, de AVMS-richtlijn en de DSA-verordening) of blokkeringsverplichtingen die niet in verhouding staan tot de omvang van de inbreuk (bijvoorbeeld het blokkeren van volledige kanalen bij beperkte of kleine inbreuken), of technisch niet-afdwingbare verplichtingen (ten nadele van hetzelfde doel dat TUSMA beoogt te bereiken). Bovendien voorziet de ontwerpverordening niet in een gedetailleerde vermelding van de elementen die het beperkende bevel van de Autoriteit noodzakelijkerwijs dient te bevatten, in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Dergelijke bevelen dienen volgens dezelfde entiteit dezelfde elementen te bevatten als die waarin artikel 9 van de DSA-verordening voorziet, met inbegrip van een volledige motivering om uit te leggen

waarom de informatie illegale inhoud zou vormen op basis van een of meer specifieke bepalingen van het Unierecht of van het nationale recht die in overeenstemming zijn met hetzelfde recht.

Opmerkingen van de Autoriteit

Met betrekking tot de opmerkingen van de deelnemers aan de raadpleging over de vaststelling van specifieke termijnen voor de uitvoering van een maatregel van de Autoriteit door de aanbieder van videoplatforms, wordt het bovenstaande herhaald. Met name omdat deze slechts niet-verplichte en niet-permanente termijnen zijn, wordt het passend geacht de bepaling van het voor raadpleging bestemde document te handhaven. Bovendien wordt herhaald dat hetzelfde niet in strijd lijkt te zijn met de formulering die de Europese wetgever in de DSA-verordening heeft gebruikt, gezien het niet-verplichte karakter ervan.

Met betrekking tot het verzoek om de exacte URL van de inhoud in het bevel aan te geven, wordt het, mede in het licht van hetgeen de Europese Commissie heeft opgemerkt, passend geacht te bepalen dat het aan de aanbieders van videoplatforms toegezonden bevel voldoet aan de voorwaarden van artikel 9, lid 2, onder a), iv), van de DSA-verordening, met betrekking tot het opnemen van duidelijke informatie, zoals een of meer exacte URL's en, indien nodig, aanvullende informatie, zodat de aanbieder van het videoplatfrom de illegale inhoud in kwestie kan identificeren en lokaliseren. Bovendien bepaalt de verordening, nog steeds gezien de specifieke minimumvoorwaarden waaraan administratieve bevelen dienen te voldoen om de verplichting van aanbieders van tussenhandelsdiensten om de bevoegde autoriteiten in kennis te stellen van de follow-up die aan dergelijke bevelen wordt gegeven, zoals de Commissie heeft opgemerkt, dat bevelen dienen te worden toegezonden overeenkomstig de in artikel 9, lid 2, onder c), van de DSA bedoelde aanwijzingen.

Met betrekking tot de door een entiteit geuite bezorgdheid over de inhoud van het bevel van de Autoriteit aan het platform voor videodeeldiensten, wordt opgemerkt dat de bevelen in elk geval nauwkeurig en specifiek zijn. Zoals bekend verbiedt artikel 8 van de DSA-verordening de vaststelling van algemene toezichtsverplichting of actieve onderzoeksverplichtingen. Artikel 6 van dezelfde verordening doet echter geen afbreuk aan de mogelijkheid voor een rechterlijke of administratieve instantie, overeenkomstig de rechtsorde van de lidstaat, om de dienstverlener te verplichten een specifieke inbreuk te voorkomen of te beëindigen, zoals in het onderhavige geval. Wat de vrees voor de onevenredigheid van de beschikking betreft, zij eraan herinnerd dat dit besluit, als uitdrukking van een administratieve bevoegdheid, zich vertaalt in de vaststelling van een administratieve handeling die niet alleen dient te worden gemotiveerd, maar ook evenredig dient te zijn aan het nagestreefde doel. Bovendien zij opgemerkt dat alle door

de Autoriteit vastgestelde maatregelen voor de bevoegde rechter kunnen worden aangevochten.

Ten slotte is, met het oog op maximale transparantie en harmonisatie met de procedures van de wet inzake digitale diensten, voorzien in de doorgifte van het aan de VSP-aanbieder gegeven bevel aan de coördinatoren voor digitale diensten van de andere lidstaten, overeenkomstig artikel 9, lid 4, van de DSA.

Betreffende de procedure voor de rapportage aan de in artikel 10 bedoelde nationale bevoegde autoriteit

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Eén entiteit waardeert de in de ontwerpverordening voorgestelde procedure, die voorziet in kennisgeving aan de Europese Commissie en de nationale bevoegde autoriteit, d.w.z. die van de lidstaat waar de aanbieder van videoplatforms is (of geacht wordt) gevestigd te zijn. Zij merkt evenwel op dat de in de verordening vastgestelde termijnen, en met name artikel 10, lid 2, van de ontwerpverordening voor de coördinatie van Agcom met de nationale bevoegde autoriteit in de lidstaat waar de dienstverrichter is gevestigd, te streng zijn. Zij stelt in dit verband voor te verwijzen naar de formulering van het memorandum van overeenstemming van ERGA, waarin de uitdrukking “zonder onnodige vertraging” wordt gebruikt in plaats van een precieze vermelding om te antwoorden.

Anderzijds merkt een andere entiteit op dat de daarin voorziene interventietijden buitensporig zijn en van dien aard zijn dat de tussenkomst van de Italiaanse autoriteit of de buitenlandse autoriteit te laat en dus ondoeltreffend wordt. In dit verband stelt zij voor een vereenvoudigde procedure voor samenwerking tussen de twee autoriteiten op te nemen met de invoering van tijdelijke bevoegdheden die “*in omstandigheden van bijzondere bevestiging van de schadelijkheid van de onderzochte inhoud, gericht zijn op de voorzorgsverwijdering van dezelfde inhoud in afwachting van de vaststelling van de procedure.*”

Opmerkingen van de Autoriteit

Wat de bezwaren van sommige deelnemers aan de raadpleging betreft, zij opgemerkt dat de daarin vastgestelde termijnen alleen als niet-verplichte en niet-peremptoire termijnen dienen te worden opgevat. In dit verband zijn wij van mening niet in te stemmen met het voorstel om dezelfde formulering te gebruiken die reeds in de DSA-verordening is opgenomen, omdat de opname van een termijn, hoewel niet-verplicht, het optreden van de Autoriteit in het belang van alle betrokken entiteiten meer zekerheid biedt.

Wat de samenwerkingsprocedure tussen de autoriteiten van de verschillende lidstaten betreft, wordt het, in overeenstemming met de opmerkingen van de Commissie over de

vaststelling van maatregelen tegen een grensoverschrijdende aanbieder in de zin van artikel 3 van de richtlijn inzake elektronische handel, passend geacht in de verordening te verduidelijken dat alle mededelingen aan de autoriteiten van de andere lidstaten en aan de Commissie, in het kader van de kennisgeving aan de nationale bevoegde autoriteit, plaatsvindt via het Informatiesysteem interne markt voor administratieve samenwerking, als bedoeld in Verordening (EU) nr. 1024/2012 (IMI-systeem).

Betreffende het in artikel 12 bedoelde sanctietoezicht

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Eén entiteit stelt uitdrukkelijk voor te bepalen dat wanneer de onder de betrokken verordening vallende gevallen zich voordoen, er geen administratieve geldelijke sancties kunnen worden opgelegd, omdat artikel 41 van de geconsolideerde wet geen sancties oplegt aan in een andere lidstaat gevestigde aanbieders van videodeeldiensten. Artikel 41, lid 13, van de geconsolideerde wet draagt ook in die zin bij, dat bepaalt: “[I]n geval van inbreuken op de artikelen 41 en 42 door een aanbieder van videoplatforms die in een andere lidstaat is gevestigd, kan de Autoriteit een passend verslag toezenden aan de nationale regelgevende instantie van die lidstaat.” Derhalve stelt zij voor artikel 12, lid 1, van de betrokken verordening te schrappen of specifiek te verwijzen naar de bepalingen van die sanctieverordening die op de betrokken verordening van toepassing zijn, aangezien de Autoriteit geen sanctiebevoegdheid heeft.

Opmerkingen van de Autoriteit

Met betrekking tot het verzoek om de verwijzing naar het reglement van orde inzake administratieve sancties en verbintenissen van de Autoriteit te schrappen, zij opgemerkt dat de onderhavige verordening een procedureverordening is die geen nieuwe en andere sancties invoert dan de bepalingen van de primaire wetgeving. In ieder geval blijft het voor de Autoriteit mogelijk om op grond van artikel 1, lid 31, van wet nr. 249/1997 te handelen in geval van niet-naleving van het gegeven bevel.

Betreffende de inwerkingtreding van de verordening

Belangrijkste posities van de betrokken entiteiten

Een entiteit stelt voor om pas na de bekendmaking van de verordening een termijn vast te stellen waarna deze van kracht wordt. Dit is om aanbieders van videoplatforms in staat te stellen zich aan de daarin vervatte bepalingen aan te passen.

Opmerkingen van de Autoriteit

In acceptatie van het gedane verzoek, waarmee wij het eens zijn, alsmede met het oog op de aanpassingen die nodig zijn om tijdig te voldoen aan de bevelen tot verwijdering van illegale inhoud door aanbieders van videoplatforms, voorziet de Autoriteit in een termijn van 30 dagen voor de inwerkingtreding van de verordening.

Achte het bovendien passend om de verordening in kwestie aan te vullen met hetgeen hierboven is opgemerkt met specifieke verwijzing naar Verordening (EU) 2022/2065 (wet inzake digitale diensten) en het informatiesysteem interne markt voor administratieve samenwerking (het IMI-systeem) en enkele formele verduidelijkingen en wijzigingen aan te brengen omwille van meer procedurele duidelijkheid bij de uitvoering van de vooronderzoeksprocedure en het beheer van de verslagen door de Autoriteit;

Acht het derhalve noodzakelijk om, in het licht van de opmerkingen in het kader van de openbare raadpleging van belanghebbenden en van de opmerkingen van de Europese Commissie, de ontwerpverordening binnen de grenzen en om de hierboven uiteengezette redenen ter raadpleging is ingediend, te wijzigen en aan te vullen;

Gezien het verslag van de voorzitter;

BESLUIT HIERBIJ HET VOLGENDE

Enig artikel

1. De verordening tot uitvoering van “*Artikel 41, lid 9, van wetsbesluit nr. 208 van 8 november 2021 betreffende programma’s, door gebruikers gegenereerde video’s of audiovisuele commerciële communicatie gericht aan het Italiaanse publiek en die worden overgebracht door een videoplatform waarvan de leverancier in een andere lidstaat is gevestigd*”, zoals uiteengezet in bijlage A bij deze verordening waar het een integraal deel van uitmaakt, wordt hierbij goedgekeurd.

Deze verordening kan binnen 60 dagen na de datum van publicatie bij de regionale administratieve rechtbank van Lazio worden aangevochten.

Deze verordening wordt gepubliceerd op de website van de Autoriteit en treedt 30 dagen na de bekendmaking ervan in werking.

Rome, 22 november 2023

DE VOORZITTER
Giacomo Lasorella

Bevestiging van de conformiteit van het besluit
DE SECRETARIS-GENERAAL
Giulietta Gamba

Bijlage A bij resolutie nr. 298/23/CONS

VERORDENING VAN ARTIKEL 41, LID 9, VAN WETSBESLUIT NR. 208 VAN 8 NOVEMBER 2021 BETREFFENDE PROGRAMMA'S, DOOR GEBRUIKERS GEGENEREERDE VIDEO'S OF AUDIOVISUELE COMMERCIEËLE COMMUNICATIE BESTEMD VOOR HET ITALIAANSE PUBLIEK EN DIE WORDEN OVERGEBRACHT DOOR EEN VIDEOPLATFORM WAARVAN DE LEVERANCIER IN EEN ANDERE LIDSTAAT IS GEVESTIGD

DEEL I

Artikel 1

Definities

1. Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:
 - a) "TUSMA": Wetsbesluit nr. 208 van 8 november 2021 betreffende de "*Uitvoering van Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten met betrekking tot de geconsolideerde wet voor het aanbieden van audiovisuele mediadiensten in het licht van veranderende marktsituaties*";
 - b) "Wetsbesluit": Besluit nr. 70 van 9 april 2003 betreffende de "*Uitvoering van Richtlijn 2000/31/EG betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt*";
 - c) "Dienstverlener": de aanbieder van diensten van de informatiemaatschappij, of de natuurlijke of rechtspersoon of niet-erkende vereniging die een dienst van de informatiemaatschappij levert, namelijk de dienst bedoeld in artikel 1, lid 1, onder b), van wet nr. 317 van 21 juni 1986, zoals gewijzigd bij wetsbesluit nr. 223 van 15 december 2017 en latere wijzigingen;

- d) “Videoplatformdienst”: een dienst, zoals gedefinieerd in de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, de onderscheidende sectie of essentiële functionaliteit ervan het aanbieden is van programma’s, door gebruikers gegenereerde video’s of beide, gericht aan het grote publiek, waarvoor de aanbieder van videoplatforms geen redactionele verantwoordelijkheid heeft, met het oog op het informeren, vermaken of opleiden via elektronische-communicatienetwerken in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, met inbegrip van geautomatiseerde middelen of algoritmen, met name door weergave, tagging en sequencing;
- e) “Aanbieder van videoplatforms”: de natuurlijke persoon of rechtspersoon die een videoplatformdienst aanbiedt;
- f) “Programma”: een reeks geanimeerde beelden, al dan niet met geluid, met uitzondering van de zogenaamde *gif*, die één enkel element vormen, ongeacht de duur ervan, binnen een door een aanbieder van mediadiensten opgesteld schema of catalogus, met inbegrip van speelfilms, videoclip, sportevenementen, komedies (sitcoms), documentaires, kinderprogramma’s en originele fictie;
- g) “Door de gebruiker gegenereerde video”: een reeks geanimeerde beelden, al dan niet met geluid, die één enkel element vormen, ongeacht de duur ervan, gemaakt door een gebruiker en geüpload naar een platform voor het delen van video’s door dezelfde of een andere gebruiker;
- h) “Audiovisuele commerciële communicatie”: beelden, al dan niet met geluid, bedoeld ter bevordering, direct of indirect, van goederen, diensten of afbeeldingen van een natuurlijke of rechtspersoon die een economische activiteit uitoefent, met inbegrip van, onder meer, televisiereclame, sponsoring, televisiepromotie, televisiewinkelen en productplaatsing, ingevoegd of begeleid in een door de gebruiker gegenereerd programma of een video tegen betaling of andere vergoeding of voor zelfpromotiedoeleinden;
- i) “Consument”: elke natuurlijke persoon die handelt voor andere doeleinden dan zijn commerciële, zakelijke, ambachtelijke of beroepsactiviteit;
- j) “Gebruiker”: de natuurlijke persoon of rechtspersoon die de in artikel 3, lid 1, onder punten g) en h), van de TUSMA bedoelde inhoud op een videoplatform uploadt, namelijk de natuurlijke persoon die de via een videoplatform toegankelijke inhoud

gebruikt.

- k) “Investeerder”: de retailcliënt of retailbelegger op grond van wetsbesluit nr. 58 van 24 februari 1998 tot vaststelling van de geconsolideerde wet op de financiën, d.w.z. de cliënt of belegger die geen professionele cliënt of professionele belegger is;
- l) “Coördinator voor digitale diensten van de plaats van vestiging”: de coördinator voor digitale diensten van de lidstaat waar de hoofdvestiging van een tussenhandelsdienstverlener is gevestigd of waar zijn wettelijke vertegenwoordiger woont of is gevestigd;
- m) “Instantie”: de regelgevende instantie voor communicatie;
- n) “Collectief lichaam”: de Raad van de instantie;
- o) “Directoraat” en “directeur”: respectievelijk de Directoraat Digitale Diensten van de instantie en de Directeur *pro-tempore* (tijdelijk);
- p) “Kantoor”: de organisatorische eenheid van het tweede niveau;
- q) “Nationale bevoegde instantie”: de administratieve instantie of de coördinator van digitale diensten van de lidstaat waar de aanbieder van een videoplatform is gevestigd of wordt geacht te zijn gevestigd en die bevoegd is voor procedures die vallen onder deze verordening;
- r) “De met de procedure belaste persoon”: de beheerder of ambtenaar die, overeenkomstig de organisatie- en werkvoorschriften van de instantie, verantwoordelijk is voor de uitvoering van de onderzoeksactiviteiten en alle andere taken in verband met de in dit reglement bedoelde procedure;
- s) “Elektronische-communicatienetwerken”: netwerken als omschreven in artikel 2, lid 1, van Richtlijn (EU) 2018/1972 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018;
- t) “Sanctieverordening”: Bijlage A bij besluit nr. 410/14/CONS, betreffende “Reglementen inzake administratieve sancties en verbintenissen”, laatstelijk gewijzigd en aangevuld bij besluit nr. 697/20/CONS;
- u) “AVMS-richtlijn”: Richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele

mediadiensten, zoals gewijzigd bij Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018.

- v) “DSA-verordening” of ook “DSA”: Verordening (EU) 2022/2065 van het Europees Parlement en de Raad van 19 oktober 2022 betreffende een interne markt voor digitale diensten en tot wijziging van Richtlijn 2000/31/EG (wet inzake digitale diensten).
- w) “ERGA”: de Europese regelgevende instantiegroep voor audiovisuele mediadiensten, opgericht bij Besluit C(2014) 462 van de Europese Commissie van 3 februari 2014.
- x) "Memorandum van overeenstemming": het document dat op 3 december 2020 door de ERGA is goedgekeurd met het oog op de vaststelling van een kader voor samenwerking en uitwisseling van informatie tussen zijn leden, met het oog op een geharmoniseerde toepassing van de AVMS-richtlijn.
- y) “IMI-systeem”: het Informatiesysteem interne markt voor administratieve samenwerking, als bedoeld in Verordening (EU) nr. 1024/2012, is het systeem dat momenteel wordt gebruikt voor kennisgevingen uit hoofde van artikel 3 van de richtlijn inzake elektronische handel.

HOOFDSTUK I

Toepassingsgebied

Artikel 2

Algemene principes

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 41, leden 1, 2, 3, 4, 5 en 6, van de TUSMA regelt deze verordening de procedure voor het beperken van het vrije verkeer van programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie die worden overgebracht door een videoplatform waarvan de leverancier in een andere lidstaat is gevestigd en die aan het Italiaanse publiek zijn gericht, overeenkomstig de criteria van artikel 3.
2. De instantie neemt de in lid 1 bedoelde maatregelen wanneer zij:
 - a) noodzakelijk zijn met betrekking tot de in artikel 4 bedoelde doeleinden
 - en
 - b) evenredig zijn aan deze doeleinden.

Artikel 3

Subjectieve identificatiecriteria

1. Om vast te stellen of een programma, een door gebruikers gegenereerde video of een audiovisuele commerciële communicatie die door een in een andere lidstaat gevestigde aanbieder wordt overgebracht, aan het Italiaanse publiek is gericht, dient het te voldoen aan ten minste een van de volgende criteria:

- a) het gangbare gebruik van de Italiaanse taal in het programma, de door gebruikers gegenereerde video of audiovisuele commerciële communicatie die wordt beoordeeld met betrekking tot de audio, ondertitels of het gebruik van de Italiaanse gebarentaal;
- b) het gebruik van de Italiaanse taal binnen de dienst van het videoplatform, die wordt beoordeeld op basis van de aanwezigheid van tekstuele elementen in het Italiaans in de gebruikersinterface en de beschikbaarheid van de meertalige functie die de Italiaanse taal omvat;
- c) de betrokkenheid via de dienst van het videoplatform of het programma, de door gebruikers gegenereerde video of de commerciële communicatie van een aanzienlijk gemiddeld aantal afzonderlijke maandelijkse gebruikers in Italië op basis van gegevens die worden verstrekt door instanties met de hoogste vertegenwoordiging van de gehele referentiesector, ook met het oog op multimediaconvergentieprocessen, waarvan de organisatie ook voldoet aan de beginselen van onpartijdigheid, autonomie en onafhankelijkheid;
- d) het verkrijgen door de aanbieder van videoplatforms van inkomsten die in Italië zijn verdiend, zelfs indien deze worden verwerkt in de jaarrekening van in het buitenland gevestigde ondernemingen.

Artikel 4

Doel van de interventie

1. Overeenkomstig artikel 41, leden 7 en 8, van de TUSMA kan het vrije verkeer van programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie die door een in artikel 2, lid 1, bedoeld videoplatform worden overgebracht, bij besluit van de instantie worden beperkt voor de volgende doeleinden:

- a) de bescherming van minderjarigen tegen inhoud die hun fysieke, mentale of morele ontwikkeling kan schaden overeenkomstig artikel 38, lid 1, van de TUSMA;

- b) de strijd tegen het aanzetten tot raciale, seksuele, godsdienstige of etnische haat en tegen de schending van de menselijke waardigheid;
 - c) consumentenbescherming, met inbegrip van investeerders, in de zin van de TUSMA.
2. Voor de toepassing van het vorige lid handelt de instantie:
- a) onmiddellijk en rechtstreeks, overeenkomstig artikel 7, lid 4, eerste zin, indien er aan het einde van het in artikel 5 bedoelde vooronderzoek urgentie is in de zin van artikel 5, lid 4, van het *wetsbesluit* dat verband houdt met het ontstaan van feiten of omstandigheden die een ernstige, dreigende en onherstelbare aantasting van de rechten van gebruikers vormen;
 - b) volgens de in artikel 10 bedoelde procedure, overeenkomstig het bepaalde in artikel 7, lid 4, tweede zin, in gevallen waarin er geen urgentie is in de zin van het vorige punt a).

HOOFDSTUK II

De procedure voor de vaststelling van beperkende maatregelen

Artikel 5

Interventieregelingen en vooronderzoeksactiviteiten

1. Het directoraat verricht ambtshalve of na kennisgeving door de partij de nodige controles om na te gaan of de inhoud die aan het Italiaanse publiek is gericht, niet voldoet aan de in artikel 4 genoemde doeleinden.
2. Het directoraat verzamelt alle noodzakelijke elementen, onder meer door middel van inspecties, verzoeken om informatie en documenten, hoorzittingen, en verslagen.
3. Met het oog op de uitoefening van de toezichthoudende activiteit kan het directoraat gebruikmaken van de steun van de redactionele radio-omroepgroep, die deel uitmaakt van het speciale team goederen en diensten van de financiële politie en de afdeling Postpolitie en de mededelingen van de staatspolitie overeenkomstig de met de instantie ondertekende memorandums van overeenstemming.
4. De verificatie van het vooronderzoek wordt, behalve specifieke en gerechtvaardigde eisen, voltooid binnen 5 dagen na het tijdstip waarop het directoraat formeel kennis heeft gekregen van de feiten.

Artikel 6

Rapportage aan de instantie

1. Eenieder kan aan de instantie verslag uitbrengen over de verspreiding van programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie die door een in artikel 2, lid 1, bedoeld videoplatform worden overgebracht, indien hij van mening is dat de inhoud in strijd is met de in artikel 4 genoemde doeleinden.
2. Het in lid 1 bedoelde verzoek wordt toegezonden met gebruik van en met volledige invulling van het model dat op de website van de instantie beschikbaar wordt gesteld, op straffe van niet-ontvankelijkheid, met vermelding van met name:
 - a) persoonsgegevens van de melder: naam, achternaam en verblijf of woonplaats of naam, wettelijke vertegenwoordiger en statutaire zetel in het geval van rechtspersonen;
 - b) de naam van de betrokken aanbieder van het videoplatform;
 - c) de inhoud die op grond van deze verordening onwettig wordt geacht, met alle relevante elementen voor de ondubbelzinnige identificatie ervan en, indien mogelijk, de persoon die deze naar het videoplatform heeft geüpload;
 - d) elk ander functioneel element voor de beoordeling van het gemelde gedrag, een kopie van de verslagen die reeds aan de aanbieder van videoplatformdiensten zijn toegezonden en het resultaat daarvan, en een kopie van eventuele correspondentie tussen hen;
 - e) de redenen voor het verzoek en het belang waarvan wordt aangenomen dat deze door de verspreiding van de inhoud worden geschaad;
3. Indien de rapportage niet de in lid 2 bedoelde elementen bevat, kan het directoraat in de uitoefening van zijn bevoegdheden in ieder geval het onderzoek openen wanneer op basis van een beknopt onderzoek van de ontvangen documentatie aan de voorwaarden voor de vaststelling van de in artikel 9 bedoelde maatregel lijkt te zijn voldaan.
4. De procedure bij de Autoriteit wordt niet gevoerd wanneer een procedure aanhangig is bij de rechterlijke instantie over hetzelfde onderwerp.
5. De ontvangen rapporten kunnen worden gegroepeerd met betrekking tot het onderwerp, het beschadigde belang of het betrokken platform en kunnen gezamenlijk worden behandeld. In dat geval loopt de in artikel 5, lid 4, bedoelde termijn vanaf de ontvangst van het laatste verslag.

Artikel 7

Resultaat van de vooronderzoeksactiviteiten

1. Het directoraat voorziet binnen de in artikel 5, lid 4, bedoelde termijn in de administratieve afsluiting van aanvragen die:

- a) niet-ontvankelijk zijn wegens niet-naleving van de vereisten van artikel 6, lid 2, of wegens het gebrek aan essentiële informatie;
 - b) niet-ontvankelijk zijn op grond van artikel 6, lid 4, of voor de beëindiging van de vermeende inbreuk;
 - c) niet-ontvankelijk zijn omdat zij niet onder het toepassingsgebied van deze verordening vallen;
 - d) kennelijk ongegrond zijn omdat het kennelijk ontbreekt aan de feitelijke en juridische randvoorwaarden die een inbreuk kunnen vormen, ook wat de bevoegdheden van de instantie betreft.
2. Het directoraat stelt de aanvrager in kennis van de overeenkomstig lid 1, onder a), b), c) en d), verrichte indieningen.
 3. Om de drie maanden stelt het directoraat het collectief orgaan in kennis van de ingeleide of afgesloten procedures.
 4. De directeur leidt procedures overeenkomstig artikel 8, lid 1, in, binnen de in artikel 5, lid 4, bedoelde tijdslimiet, na het voorstel van het bevoegde bureau met een nauwkeurige reconstructie van de feiten en de beoordeling van het bestaan van urgentie in de zin van artikel 4, lid 2, onder a), behalve wanneer voorzien in de in lid 1 bedoelde gevallen. Wanneer de directeur van oordeel is dat er geen urgentie is in de zin van artikel 4, lid 2, onder a), en op voorwaarde dat hij de archivering niet op grond van lid 1 gelast, stuurt de dezelfde directeur binnen dezelfde tijdslimiet als bedoeld in artikel 5, lid 4, de resultaten van de handelingen van het vooronderzoek naar het collectieve orgaan voor de in artikel 10, lid 1.

Artikel 8

Onderzoeksprocedure voor het directoraat

1. Het directoraat deelt de inleiding van de procedure mee aan de aanbieder van het videoplatform op het contactpunt voor Italië, indien aangegeven ook volgens artikel 12 van de DSA-verordening, of op zijn statutaire zetel. De procedure wordt afgesloten binnen 15 dagen na de kennisgeving, met uitzondering van elke schorsing van ten hoogste 15 dagen, voor de uitvoering van specifieke en met redenen omklede diepgaande onderzoeken.
2. De inleidende mededeling bevat de identificatie van het programma, de door de gebruiker gegenereerde video of de audiovisuele commerciële communicatie die in strijd zou zijn met de in artikel 4 bedoelde belangen en doeleinden, een samenvatting van de feiten en het resultaat van de uitgevoerde onderzoeken, een vermelding van het bevoegde kantoor en de persoon die verantwoordelijk is voor de procedure, alsmede de termijn voor de indiening van de verweerschriften en voor de

afsluiting van de procedure vanaf de kennisgeving.

3. Met dezelfde in lid 1 bedoelde mededeling stelt het directoraat de aanbieder van videoplatforms in kennis, dat hij/zij spontaan kan voldoen aan het verzoek binnen vijf dagen na de kennisgeving van de inleiding, en stelt daarbij het directoraat daarvan in kennis, die de administratieve afsluiting van de procedure gelast.
4. Behalve in geval van spontane aanpassing als bedoeld in lid 3, zendt het directoraat de documenten na afloop van het onderzoek door aan de collectieve instantie, met een voorstel voor de indiening of vaststelling van de in artikel 41, lid 7, van de TUSMA bedoelde maatregelen.
5. Indien de verzoeker in de loop van de procedure voor dezelfde situatie naar de rechterlijke autoriteit verwijst, stelt hij het directoraat daarvan onverwijld in kennis. In dat geval zorgt de directeur voor archivering door middel van administratieve middelen.

Artikel 9

Laatste maatregelen

1. De collectieve instantie beëindigt de procedure indien zij van oordeel is dat niet aan de voorwaarden van artikel 2, lid 2, is voldaan.
2. Indien aan de voorwaarden van artikel 2, lid 2, is voldaan, gelast de collectieve instantie de aanbieder van videoplatforms alle maatregelen te nemen, met inbegrip van verwijdering, die het Italiaanse publiek zouden beletten toegang te krijgen tot inhoud die geacht wordt tegen de in artikel 4 genoemde doeleinden te zijn.
3. Het in lid 2 bedoelde bevel bevat duidelijke informatie waarmee de aanbieder van het videoplatform de illegale inhoud in kwestie kan identificeren en lokaliseren, zoals een of meer exacte URL's en, indien nodig, aanvullende informatie, in overeenstemming met artikel 9, lid 2, onder a), iv), van de DSA, en wordt toegezonden overeenkomstig de in artikel 9, lid 2, onder c), van de DSA bedoelde aanwijzingen.
4. Het bevel wordt onmiddellijk en in ieder geval binnen 3 dagen na kennisgeving uitgevoerd.
5. De in lid 2 bedoelde maatregelen, alsmede de urgentie, worden onmiddellijk meegedeeld en in ieder geval uiterlijk drie dagen na de kennisgeving aan de Europese Commissie en aan de bevoegde administratieve instantie van de lidstaat waar de leverancier is gevestigd of geacht wordt te zijn gevestigd, alsmede aan alle

coördinatoren van digitale diensten overeenkomstig artikel 9, lid 4, van de DSA.

HOOFDSTUK III

De rapportageprocedure aan de nationale bevoegde instantie

Artikel 10

Rapportage aan de nationale bevoegde instantie

1. De collectieve instantie, na onderzoek van de documenten en de beoordeling van het overeenkomstig artikel 7, lid 4, tweede zin, ingediende verslag, tenzij zij van oordeel is dat aan de voorwaarden voor archivering wordt voldaan of, in geval van urgentie, voor de inleiding van de procedure overeenkomstig artikel 8, beveelt de onmiddellijke transmissie van de documenten aan de nationale bevoegde instantie van de lidstaat waar de leverancier is gevestigd of wordt geacht te zijn gevestigd, en activeert daarmee de relevante procedures van samenwerking tussen lidstaten door middel van het IMI-systeem, alsmede door gebruik te maken van de relevante informatie die is verstrekt door het Memorandum van overeenstemming.
2. Indien de nationale bevoegde instantie binnen zeven dagen na de toezending van de in lid 1 bedoelde documenten of binnen de in de desbetreffende samenwerkingsprocedures vastgestelde termijn geen mededeling heeft ontvangen, stelt het directoraat de collectieve instantie daarvan in kennis en gelast het de inleiding van de procedure overeenkomstig artikel 8.
3. In het geval dat de nationale bevoegde instantie de aangenomen maatregel binnen de in lid 2 bedoelde tijdslimiet door heeft gezonden, evalueert het directoraat de geschiktheid ervan en stelt het een specifiek rapport op die het doorstuurt naar de collectieve instantie binnen zeven dagen, die de inleiding van de procedure erkent of beveelt, waarvan de definitieve handeling, indien zij bestaat uit een bevel in de zin van artikel 9, lid 2, van de verordening, vóór goedkeuring aan de Europese Commissie en de nationale bevoegde instantie wordt meegedeeld via het IMI-systeem.

DEEL II

Slotbepalingen

Artikel 11

Termijnen

1. Bij de berekening van de in deze verordening bedoelde termijnen wordt alleen rekening gehouden met werkdagen.
2. Wanneer het vereist is om informatie te verzoeken, worden de termijnen geschorst vanaf de datum van het uitgaande protocol tot die van het inkomende protocol en in elk geval voor een periode van ten hoogste tien dagen.

Artikel 12

Verwijzingsregels

1. Voor wat niet uitdrukkelijk in deze verordeningen is voorzien, is de sanctieverordening van toepassing.
2. De bevoegdheid van de andere coördinatoren voor digitale diensten om overeenkomstig artikel 9, lid 4, van de DSA-verordening bevelen vast te stellen, blijft onverlet.

Artikel 13

Herzieningsclausule

1. De instantie behoudt het recht deze verordening te herzien binnen twee jaar na de inwerkingtreding ervan in het licht van de toepassingservaring.